

Bonifikaty za przerwy w dostawie energii elektrycznej – umocowanie prawne

Standardy jakościowe obsługi odbiorców określone są w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. **w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego** (Dz. U. z 2007 r., Nr 93, poz.623, z późn. zm.), nazywane dalej *rozporządzeniem systemowym*, wśród nich jest określony m.in. dopuszczalny czas przerw w dostarczaniu energii elektrycznej.

Zgodnie z zapisem § 40 ust. 4 *rozporządzenia systemowego*, dla odbiorców zaliczanych do grup przyłączeniowych I-III i VI, „dopuszczalny czas trwania jednorazowej przerwy planowanej i nieplanowanej w dostarczaniu energii elektrycznej oraz dopuszczalny łączny czas trwania w ciągu roku kalendarzowego wyłączeń planowanych i nieplanowanych określa umowa o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowa kompleksowa”. Natomiast § 40 ust. 5 ma następujące brzmienie: „**Dla podmiotów zaliczanych do grup przyłączeniowych IV i V dopuszczalny czas trwania:**

- 1) jednorazowej przerwy w dostarczaniu energii elektrycznej nie może przekroczyć w przypadku:
 - a) przerwy planowanej - 16 godzin,
 - b) przerwy nieplanowanej - 24 godzin;
- 2) przerw w ciągu roku stanowiący sumę czasów trwania przerw jednorazowych długich i bardzo długich nie może przekroczyć w przypadku:
 - a) przerw planowanych - 35 godzin,
 - b) przerw nieplanowanych - 48 godzin”.

W przypadku gdy przerwa w dostawie energii przekroczy określony w *rozporządzeniu systemowym* albo umowie dopuszczalny czas trwania, odbiorcy przysługuje prawo otrzymania od dostawcy bonifikaty.

Sposób określenia kwot przysługujących odbiorcom bonifikat ustalają przepisy § 37a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. **w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną** (Dz. U. z 2007 r., Nr 128, poz. 895 z późn. zm.): „za każdą niedostarczoną jednostkę energii elektrycznej odbiorcy końcowemu przysługuje bonifikata w wysokości pięciokrotnej ceny energii elektrycznej, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. b ustawy, za okres, w którym wystąpiła przerwa w dostarczaniu tej energii; ilość niedostraczonej energii elektrycznej w dniu, w którym miała miejsce przerwa w jej dostarczaniu, ustala się na podstawie poboru tej energii w odpowiednim dniu poprzedniego tygodnia, z uwzględnieniem czasu dopuszczalnych przerw określonych w umowie lub odrębnych przepisach.”.

Gdyby przedsiębiorstwo nie uznało roszczeń odbiorcy, właściwym organem do rozstrzygnięcia sporu z tytułu umów cywilnoprawnych jest **sąd powszechny**. Także sąd jest władny rozstrzygnąć czy występujące w konkretnym przypadku okoliczności mogą być zakwalifikowane jako działanie tzw. „siły wyższej”.